

«Οπλισμένοι με τη θεία χάρη, δεν διατρέχουμε κίνδυνο κι ο διάβολος μας βλέπει και φεύγει»

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Αγ. Πορφύριος Καυσοκαλυβίτης](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#)

«Οπλισμένοι με τη θεία χάρη, δεν διατρέχουμε κίνδυνο κι ο διάβολος μας βλέπει και φεύγει»

Ο κάθε Χριστιανός πρέπει έστω και στοιχειωδώς να γνωρίζει τι είναι πάθη και πως αντιμετωπίζονται με τη χάρη του Θεού.

Ο Όσιος Πορφύριος έλεγε:

...“Χωρίς τον Χριστό είναι αδύνατο να διορθώσουμε τον εαυτό μας, δεν θα μπορέσουμε ν’ αποδεσμευθούμε απ’ τα πάθη. Μόνοι μας δεν μπορούμε να γίνουμε καλοί. «Χωρίς έμού ου δύνασθε ποιείν ουδέν». Όσο κι αν προσπαθήσουμε, τίποτα δεν θα επιτύχομε. Ένα πρέπει να κάνουμε, να στραφούμε σ’ Εκείνον και να Τον αγαπήσουμε «εξ όλης της ψυχής». Η αγάπη στον Χριστό, μόνο αυτή, είναι ή καλύτερη θεραπεία των παθών...” (γ. Πορφυρίου βίος και λόγοι σελ. 290)

...“Δεν γίνεσθε άγιοι κυνηγώντας το κακό. Αφήστε το κακό. Να κοιτάζετε προς τον Χριστό κι Αυτός θα σας σώσει. Αντί να στέκεσθε έξω απ’ την πόρτα και να διώχνετε τον εχθρό, περιφρονήστε τον. Έρχεται από δω το κακό; Δοθείτε με τρόπο απαλό από εκεί. Δηλαδή έρχεται να σας προσβάλει το κακό, εσείς δώστε την εσωτερική σας δύναμη στο καλό, στον Χριστό. Παρακαλέστε: «Κύριε Ιησού Χριστέ, ελέησόν με». Ξέρει Εκείνος πως να σας ελεήσει, με τί τρόπο. Κι όταν γεμίζετε απ’ το καλό, δεν στρέφεσθε πια προς το κακό. Γίνεσθε μόνοι σας, με την χάρη του Θεού, καλοί. Που να βρει τόπο τότε το κακό; Εξαφανίζεται”!... (γ. Πορφυρίου βίος και λόγοι σελ. 291)

...“Συμβαίνει πολλές φορές να αισθάνεται κανείς υπερβολική στενοχώρια για την κατάσταση του κόσμου. Να υποφέρει πού βλέπει ότι το θέλημα του Θεού δεν γίνεται σήμερα απ’ τους ανθρώπους ή κι απ’ τον ίδιο. Να πονάει με τον πόνο το σωματικό και τον ψυχικό των άλλων. Η ευαισθησία αυτή είναι ένα δώρο του Θεού. Στις γυναίκες τη συναντάμε συχνότερα. Οι ψυχές πού έχουν αυτή τη λεπτότητα είναι ιδιαίτερα δεκτικές στα μηνύματα και στη θέληση του Θεού.

Αυτές οι ευαίσθητες ψυχές έχουν τη δυνατότητα να προχωρήσουν πολύ στην εν Χριστώ ζωή, διότι αγαπάνε τον Θεό και δεν θέλουν να Τον λυπήσουν. Διατρέχουν, όμως, έναν κίνδυνο. Αν δεν δώσουν στον Χριστό με εμπιστοσύνη τη ζωή τους, είναι δυνατόν το πονηρό πνεύμα να εκμεταλλευθεί τη λεπτότητα τους και να τις οδηγήσει σε λύπη και σε απελπισία"... (γ. Πορφυρίου βίος και λόγοι σελ. 309)

... "Η διάθεση ν' αγαπήσουμε τον Θεό έχει μέσα της και κάποιον πόνο. Όταν θέλουμε να ζήσουμε πνευματικά, πονάμε, διότι πρέπει να κόβουμε κάθε δεσμό πού μας ενώνει με την ύλη. Όταν, όμως, θέλουμε να ικανοποιήσουμε τον εαυτό μας ή τους άλλους, αυτό πού δίνουμε είναι μία αγάπη, μία ενέργεια. Είναι μία δύναμη της ψυχής μας, πού μέρος το «ξοδεύουμε» κι εκεί. Θέλει προσοχή, τι τάξη και σειρά θα βάλομε στη ζωή μας, για ποιόν θα γίνει το «έξοδο».

Η θλίψη, η κατά Θεόν, έχει μέσα της χαρά. Προχωρεί κανείς εμπρός εξαιτίας της. Δεν αφήνει μέσα του την κατάθλιψη, πού φθείρει την ψυχή. Όταν υπάρχει ταπείνωση, δεν υπάρχει κατάθλιψη. Ο εγωιστής στενοχωριέται πολύ με το καθετί. Ο ταπεινός είναι ελεύθερος και ανεξάρτητος απ' όλους κι απ' όλα. Αυτό γίνεται μόνο με την ένωση με τον Χριστό"... (γ. Πορφυρίου βίος και λόγοι σελ. 312)

... "Πολλοί άνθρωποι, και μάλιστα χριστιανοί, δεν δέχονται καθόλου την ύπαρξη του δαίμονα. Το δαιμόνιο, όμως, δεν μπορείς να το αρνηθείς. Είμαι πεισμένος ότι υπάρχει διάβολος και λέω μάλιστα ότι, αν βγάλομε απ' το Ευαγγέλιο την πίστη στην ύπαρξη του διαβόλου, τι γίνεται; Πάει το Ευαγγέλιο. Γιατί «εις τούτο ήλθεν ό Υιός του Θεού, ίνα λύση τα έργα του διαβόλου». Στην Αγία Γραφή, επίσης, λέγει: «Και τα δαιμόνια πιστεύουσι καί φρίσσουν».

Καί αλλού: «...ίνα δια του θανάτου κατάργηση τον το κράτος έχοντα του θανάτου, τούτ' έστι τον διάβολον». Αυτά τα χωρία τι φανερώνουν; Δεν ομιλούν για την κατάργηση του διαβόλου απ' τον ίδιο τον Χριστό; Δεν μπορούμε ν' αγνοήσαμε την ύπαρξη του διαβόλου, του οποίου τα έργα ήλθε να καταργήσει ό Χριστός. Εγώ όμως σας λέγω, αντί ν' ασχολείσθε με τον διάβολο και τις πονηρίες του, αντί ν' ασχολείσθε με τα πάθη, να στραφείτε στην αγάπη του Χριστού"... (γ. Πορφυρίου βίος και λόγοι σελ. 313)

... "Τί είπαμε; Δεν είπαμε ότι ό διάβολος είναι πολυμήχανος; Οι μηχανισμοί του διαβόλου είναι πονηροί. Τρόμος! Γι' αυτό πρέπει κι εμείς να φτιάχνομε ευσεβείς μηχανισμούς αμύνης, χωρίς πονηρία, για να καταστρέψομε τη δύναμη των δικών του παγίδων. Κάτι τέτοιο δεν λέγει ο Απόστολος Παύλος στους Εφεσίους; «Ότι ουκ εστίν ημίν η πάλη προς αίμα και σάρκα, αλλά προς τας αρχάς, προς τας εξουσίας, προς τους κοσμοκράτορας του σκότους του αιώνος τούτου, προς τα πνευματικά

της πονηρίας εν τοις επουρανίοις· δια τούτο αναλάβετε την πανοπλίαν του Θεού, ίνα δυνηθήτε αντιστήναι εν τη ημέρα τη πονηρά και άπαντα κατεργασάμενοι στήναι».

Όταν ντυθούμε την πανοπλία του Θεού, τα πάντα θα κατορθώσουμε, και μάλιστα πολύ εύκολα. Είναι εύκολα όλα, όταν μπορούμε στη θεία χάρι. Τότε είμαστε πιο ελεύθεροι, πιο δυνατοί. Μας προστατεύει ή θεία χάρις. Αν αγωνισθούμε, ερωτευθούμε τον Χριστό, τότε αποκτούμε τη θεία χάρι. Οπλισμένοι με τη θεία χάρι, δεν διατρέχομε κίνδυνο κι ο διάβολος μας βλέπει καί φεύγει"... (γέρ. Πορφυρίου βίος και λόγοι σελ. 314-5)

... "Κάποτε ένας παπάς είχε πάει σε μία ομιλία με μορφωμένους· τον είχε πάρει μαζί του ένας εξάδελφός του. Ο ομιλητής είπε πολλά πάνω σ' ένα θέμα μαρξιστικό. Οι ακροατές του ενθουσιάσθηκαν και τον χειροκρότησαν στο τέλος. Αλλά, όπως ήταν ακόμη πάνω στην έδρα, είδε τον παπά και είπε: -Έχομε κι έναν παπά στην ομιλία μας. Αν μπορεί, να μας έλεγε το θέμα από θρησκευτικής καί φιλοσοφικής πλευράς. Το είπε ειρωνικά νομίζοντας ότι θα τον ταπεινώσει και θα εξευτελίσει την Εκκλησία. Ο παπάς σηκώθηκε και είπε:

- Τι να σου πω εγώ, παιδί μου, δεν ξέρω, αλλά έχω ακούσει ο τάδε σοφός λέει έτσι κι έτσι στην τάδε σελίδα, ο τάδε λέει έτσι κι έτσι στην τάδε σελίδα, ο τάδε λέει έτσι κι έτσι στην τάδε σελίδα, ο τάδε... κ.λπ., κ.λπ. Ο Μωυσής λέει έτσι κι έτσι στην τάδε σελίδα, ο Ησαΐας, ο Δαβίδ, ο Χριστός. Συνέχισε λέγοντας αυτό το χωρίο από τον Απόστολο Παύλο: «...που σοφός; που γραμματεύς; που συζητητής του αιώνος τούτου; ουχί εμώρανεν ο Θεός την σοφίαν του κόσμου τούτου;... τα μωρά του κόσμου εξελέξατο ο Θεός, ίνα τους σοφούς καταισχύνη... όπως μη καυχήσεται πάσα σαρξ ενώπιον του Θεού».

Έκλεισε το στόμα ο «σοφός», ο ομιλητής. Το σπουδαίο είναι ότι ο παπάς τα είπε με πραότητα και χωρίς εγωισμό. Ήταν δεσπότης του Πατριαρχείου. Όταν τελείωσε, είπε: - Εγώ δεν ξέρω τίποτα. Εσείς κρίνετε ποιο είναι το σωστό. Είπε στο τέλος ο ομιλητής ντροπιασμένος: - Πολύ καλά μας τα είπε ο παπάς! Τ' αναίρεσε όλα τα δικά μου. Είναι σπουδαίο πράγμα ή κατάρτιση, όταν συνδυάζεται με την πραότητα, την καλοσύνη και την αγάπη.

Αυτά ισχύουν για όλες τις περιπτώσεις. Να μιλάτε, όταν έχετε σχετική κατάρτιση στο θέμα. Αν δεν έχετε, να μιλάτε με το παράδειγμά σας. Στις συζητήσεις λίγα λόγια για τη θρησκεία και θα νικήσετε. Αφήστε εκείνον πού έχει άλλη γνώμη να ξεσπάσει, να πει, να πει... Να αισθανθεί ότι έχει να κάνει μ' έναν ήρεμο άνθρωπο. Να επιδράσετε με την καλοσύνη σας και την προσευχή σας, κι έπειτα του μιλάτε λίγο. Δεν κάνετε τίποτα, αν τα πείτε έντονα, αν του πείτε, παραδείγματος χάριν,

«είπες ψέμα!». Και τι θα βγει; Είστε «ως πρόβατα εν μέσω λύκων” ... (γ. Πορφυρίου βίος και λόγοι σελ. 395-6)

Πηγή: briefingnews.gr